

Immár negyedszer rendez meg az ANK 2.sz. Általános Iskolája és a Sportegysége 2011. november 24-én csütörtökön 13.00 – 16.30-ig azt a játékos sportversenyt, amelyen fogyatékos és ép tanulók együtt versenyeznek. A rendezvény nem csak az ANK-s diákoknak, hanem a város iskoláiból érkező tanulóknak is szól.

A vetélkedésben mozgáskorlátozott és ép mozgású diákok vegyesen alkotnak csapatokat. Olyan versenyszámokban mérik össze tudásukat, amelyek a fogyatékkal élőknek „kedvez”, hiszen speciálisan nekik találták ki, ők gyakorolják azokat be a gyógytornáikon. Így most ők a csapatkapitányok, akik vezetik, segítik ép társaikat. Az együttlét célja, hogy sérült és nem sérült gyerekek önfeledten tudjanak együtt játszani, sportolni. Fábíán Mária a program főszervezőjét, ötletgazdáját, Stier Lászlóné gyógypedagógust kérdezte.

- Mi hívta életre négy évvel ezelőtt ezt a versenyt itt, a Nevelési Központban?
- A mozgássérült gyerekeknek több mint tíz éve rendeznek Budapesten országos ügyességi versenyt. Ezen a mi fogyatékkal élő tanulóink rendszeresen részt vettek. Általában 7-8 mozgássérült tanuló ment a három intézményből, az 1-es, a 2-es általános iskolákból és a gimnáziumból együtt. Azt tapasztaltam, hogy mindig örömmel készülnek, gyakorolnak az egyes

versenyszámokra és óriási élmény számukra az utazás, a megmérettetés, no meg az a sok öröm, amely a sikerekkor érték őket. Soha nem jöttek haza ugyanis üres kézzel, minimum 2-3 érem volt az amit hazahoztak, de olyan is akadt, akinek 6 érem lógott a nyakában.

– Milyen speciális versenyszámokra kellett felkészítenie a diákokat?

– Nagyon széles a skála, mert a sportverseny kitalálói úgy gondolkodtak, hogy minden sérültnek esélyt adnak a játékra, a versenyzésre. Ezt úgy kell érteni, hogy függetlenül attól, hogy valaki kerekesszékes ül, esetleg nem látó, vagy egyéb mozgásszervi, vagy más speciális betegsége van, lehetőséget kell számára teremteni a mozgásra, a versenyzésre, a siker örömeinek megízlelésére. Így van például alacsony palánkra kosárradobás, lábbal célbadobás, bekötött szemmel célba gurítás, vattakorong célba fújása, dominózás ugyancsak bekötött szemmel, és boccia labdákat is használunk már, ami a kerekesszékesek speciális játékának előkészítése is lehet. (Ez a játék a petanque-hoz hasonló.) Olyan játékok tehát, amelyet bármelyik mozgás-, vagy látássérült gyerek képes volt elsajátítani. Hozzáteszem, sok gyakorlással.

– Ez a siker akár elég is lehetett volna a tanulóknak és Önnek, mint felkészítőnek. Mégis tovább gondolta az országos versenyt, nem is akárhogyan.

– Igen. Ezeken a sikereken felbuzdulva úgy gondoltam, hogy jó lenne, ha az ép mozgású gyerekek is kipróbálnák, megtanulnák milyen érdekes, izgalmas, ugyanakkor sok gyakorlást és ügyességet igénylő játékokat tudnak mozgássérült társaik. Arra is gondoltam, hogy ezt nem tudja más jobban megtanítani nekik, mint az, aki ebben profi, azaz a mozgássérült osztálytársuk. Aki már bizonyított, érmekeket kapott, sikereket ért el. Ez a gondolat tetszett a gyerekeknek is, így 6 fős csapatokat alakítottunk, 1 mozgássérült 5 ép gyermekkel és megkezdtük a gyakorlást.

– Hány csapat méri össze a tudását? Honnan érkeznek a versenyzők?

– Hat iskolából nyolc csapat lesz, 3. 4. osztályosok. Négy csapatot adunk mi, az ANK 1-es és 2-es iskolája, a másik négy csapat Pécs más, érdeklődő iskoláiból érkezik. Az 1-es Gyakorló, a Bártfa utcai, a Belvárosi és az Éltes Mátyás iskola küld csapatokat. Ami nagyon különleges ebben, hogy van olyan jelentkező iskola, ahol nincs is mozgássérült tanuló, tulajdonképpen mi

adunk „kölcson”, az 5-6. osztályosaink segítenek ebben. A jelentkező iskola mégis annyira fontosnak tartotta, hogy érzékenyítse ép tanulóit a mozgássérültek irányába, hogy benevezett, gyakoroltak és itt lesznek.

– Ezek után természetes, hogy a verseny célja ez az Ön által említett érzékenyítés. Hogy a gyerekek figyeljenek egymásra, adott esetben, ha szükséges segítsék egymást, hogy a közömbösséget, a figyelmetlenséget felváltsa az, hogy észrevegyék a világ ilyen sokféle.

– Ez mind, és persze az önfeledt együttlét. A közös játék, a közös siker megélése. Nem jó, ha kiskorban csodálkozva, netán utálattal nézik mozgássérült társaikat, és az sem jó, ha ez aztán felnőtt korukra úgy csapódik le, hogy fölösleges tehernek tartják őket. Akik fogyatékkal élő tanulókkal vannak együtt nap, mint nap, azok biztosan tudják majd kezelni ezt a helyzetet egész életükben. Akik egy ilyen játékos versenyen együtt készülnek, egy csapatban küzdenek, azok is. Ez óriási eredménye ennek a programnak. És még valami. A mozgássérült gyerekek most az egyszer vezető szerephez jutnak. Megmutathatják, hogy ők jobbak valamiben, irányíthatnak, összefoghatnak, ezáltal pedig óriási önbizalomhoz jutnak. Ez legalább olyan fontos, mint az ép gyerekek figyelmének felkeltése fogyatékkal élő társaik iránt.

– Ez már a negyedik ilyen játék, vannak visszatérő játékosok is? Arra akarok utalni, hogy vannak már „érzékeny” gyerekek?

– Igen. A Játssz velünk – sportolj MÁS-ként! Programunk nagyon népszerű a gyerekek körében. Jó nézni, ahogy együtt, egymásra odafigyelve, és önfeledten mozognak, versenyeznek. Hogy egy kis anyagi öröm is legyen a végén, mindenkit megjutalmazunk. A Mozcássérültek Baranya Megyei Egyesülete ugyanis évek óta szponzorálja a versenyünket, így általuk, és még néhány támogató segítségével valamennyi résztvevő gyerek játékot kap, a helyezettek pedig sportszereket.